

KEZDŐRÚGÁS

Csak a meccsre érjek oda! – rimánkodom félhangosan, amit az alkalmi útitársaim mérsékelt közönnyel fogadnak. A BKK Futár már vagy negyed-órája tíz percet mutat, a jármű forgalmi okokból lerohadt valahol. A fejem zúg, a kezem vérzik, jegyem kivételesen van, de minek? Inkább elindulok gyalog.

A belvárost vettem célba, sípszóra oda kell érnem, megígértem apámnak. Agyrohasztó meleg van, az aszfalt fölött imbolyog a levegő, a kátrányszag messzire száll. Csak nagyképernyő vagy óriáskivetítő jöhet szóba, a szemüvegemet otthon hagytam. Apám amúgy is lepofozná rólam, ha látná, hogy az a szürke Skoda majdnem elgázolt. Integetek, hogy nem kell kiszállni, a sofőr meg visszainteget, hogy kapjam be.

A portugálokkal játszunk. Krisztiánó homoszekszuál! – fogalmazza meg ugyanezt a maga egyszerű és kissé homofób módján egy fekete pólós úriember. Rázza a sörét, a szemembe néz, le kell pacsiznom vele, nincs mese. Pár csepp sör a nyakamban landol, na, ezért nem a szurkolói zónába indultam, meg azért sem, mert nem tudom, hol van.

Próbálok magamban végigpörgetni a lehetőségeket, a kocsmák fele bezárt, a másik felében soha nem is lehetett meccset nézni. Van a vendéglátósoknak ez a régi vágású, önsorsrontó fajtája, aki még az olyan nyilvánvaló haszonnal kecsegtető üzleti lehetőségeket sem hajlandó kiaknázni, mint egy foci EB, a plazmatévé biztos belerondítana az alkoholgözös fengsujba.

A harmadik megállónál járok, amikor megelőz a trolí, a kis piros áramszedője gúnyos zizegéssel húz el az orrom előtt. Késésben vagyok. Az ébresztő nem ébresztett, és az sem segített, hogy előző éjszaka szétcsaptam magam. Nem bírom az évfordulókat, és akkor volt napra pontosan öt éve annak, hogy a '16-os EB-n apámmal együtt kiszurkoltuk az osztrákok elleni győzelmet, aztán a csapat meg sem állt a nyolcaddöntőig. Ez az emlék hajszolt bele, hogy kihasználjam az összes létező belvárosi italakciót, majd hazafelé bringára ülve belerongyoljak egy drótkerítésbe, és egy horganyzott acéldarab másfél centi mélyen befúródjon az alkaromba. Nem is éreztem, csak másnap, addigra a vérem keményre száradt a matracon.

Kutyák, kutyaszar mindenütt, meg emberek téblábolnak előttem, lassan vonulnak a járdán, mintha direkt csinálnák, nehogy már időben odaérjek,

és találjak normális ülőhelyet, ahonnan nem veri telibe a síkképernyőt a ragyogó, körüti napfény. Dohányzó férfiak tömörülnek az utcán, a távoli és kicsi tévét bámulják. Hunyorogva nézem az élőképet, a szurkolókról bevág-nak egy közelit, bár ilyen erővel akár piros-fehér molinókat is lengethetne a szél. Egy banyatankos néni – láthatóan kerületi lakos – úgy néz rám, mintha a leállított tücsereprogram kárvallottja volnék. Tökig leizzadtam, a fejem kivörösödve, a karomon szúrt seb – állapítom meg egy kirakat előtt elszuhandva. Szánalmas látványt nyújtok, és még szánalmasabb, hogy ilyenek-n problémázom. Katonadolog! – mondogatta az öregem, aki Koszovót is megjárta, így tudta, miről beszél.

Megcsörren a telefonom, az egyik haverom hív. Haló? Halóóóóó??? – kezd üvöltözni, a háttérben meg hallom, hogy szól a Ria-ria. – Itt vagyok. Itt vagy? Igen, de ti... De MIII??? DE TI HOL VAGYTOK? Hát itt, tudod... Izé... Lemertülök, mondd már! Beültünk ide a... Biztos vágod, itt van... A belvárosban!

Mire visszakérdeznék, a telefon kikapcsol. Ennyi volt, feladom. Nem érek oda, erről a pillanatról is lemaradok, öt év telt el, de én nem bírok megkomolyodni és tartani a szavam, pedig ha valamire, hát erre apám ugrott...

Aztán ismerős zajra leszek figyelmes. Beszédfoszlányok, kurjongatás – egy belső terasz! – esik le, és már rohanok. Szerencsém van, az egyik asztalnál nem ül senki, a hamutálban félig elnyomott cigicsikk füstölög, ennyit ér a hazai pálya előnye. Az imbolygó sörpad fölött büszkén kihúzó magam, a hátizsákból előszedem a címeres sálát, majd a fater Zippo gyújtóját is kiteszem az asztalra, mint valami szentképet, és a Himnusz közben elmormolok egy köszönömöt az öregnek, mert végül csak együtt fogjuk nézni ezt a meccset is.

KULTURKAMPF

Kézilabdával a kezemben állok, kapura kell vezetnünk a labdát három keresztpassz után. A tesitanár a sípjába fúj, lendül a kezem.

Braunschweigben vagyunk, Alsó-Szászország keleti részén, errefelé a kézilabda nemzeti sport – meg a Fussball is persze, de a Fussball már betelt, pont, mint a kollégium, ahová jelentkeztem. Várólista a jutalmam, én vagyok a kvótakáeurópai. Addig is félénk indiaiakkal, szorgos kínaiakkal meg a jelentkezési határidőről lecsúszott, kivagyfi franciákkal osztanak be

egy népes WG-be. A WG lakóközösséget jelent, de ott sem lakni, sem közösségi életet élni nem lehet.

Képeslapokról szerettem bele Németországba, miután Max hazament, és meghagyta, hogy majd nézzek be, ha esetleg arra járok. Max keveset beszélt, aminek örültem, mert én meg nem beszéltem jól németül, de a lényegre törő embereket mindig is kedveltem, azokat, akik nem beszélnek sokat, és engem sem beszéltetnek, ezért is akartam Németországba menni.

Persze, ami elsőre jó ötletnek tűnik, az a gyakorlatban nem mindig működik. Ugyanúgy, mint a lépésszabály, azt hinnéd, könnyű átültetni egyik sportból a másikba, elég számolni a lépéseket, a kéziben három után kell lepattintani, de a lépéseket kurva nehéz úgy számolni, hogy az edző közben németül üvöltözik melletted.

Próbálok visszakérdezni, de hamar feladom. A németek sosem kérdeznek vissza, ők csak elmondják, amire kíváncsi vagy, aztán továbbállnak. Üresen mosolygó, célracionális népség, fogalmazott az egyik barátom, aki szeretett körülményesen fogalmazni, nem is értem, minek barátoktunk.

Az edzés döcög, dadog a labda a kezemben, és csak minden második feladatot értem. Az edző a világért sem ismételné el angolul az utasításokat, a többiektől kell megkérdezni, mit csináljak. Ülj le! – mondja az egyik, és röhög, azt hiszi, nem tudom, mit jelent a *Setz dich!*

A játék hiába gyors, lábom tudom tartani velük a lépést, de ha le kell pattintani azt a kis szar labdát, már bajban vagyok. Az egyik átlövőt úgy hívják, hogy *Schwarzkopf* – mi más? Engem meg úgy, hogy senki se értse, mikor bemutatkozom. *Schwarzkopf* nyilván szőke.

Sajog a vállam, nincs hozzászokva ilyen terheléshez, a kosár meg a foci teljesen más izomcsoportokat mozgat, a WG-ben esténként jegelnem kell, a franciák meg picsognak, hogy a jégzselé miatt nem fér be az abszintjuk a hűtőbe. Hát *Parrdon'*, faszom.

Míg fekszem az ágyon, érzem az indiai kaja csípős szagát. Skype-on hívom anyámékat, kérdezik, hogy mit vacsoráztam, megnyugtatom őket, hogy van még nokedli lefagyasztva a hűtőben, aztán elsorolom, mi volt a heti menü a menzán. A *currywurstot* nem értik, mondjuk, azt én sem igazán.

Az éjszaka közepén felébredek, ki kell mennem pisilni. Sötétben botorkálok, a lapostévé fénye haloványan pislákol az üvegajtón túlról, a hevesen gesztikuláló árnyalakok franciául üvöltöznek, és mint általában, ezúttal is telibe szarják a közösségi együttélés szabályait.

Rosszul alszom, folyton álmos vagyok. Edzés előtt benyomok egy kávét, de valahogy még a kávé sem az igazi, a presszót felütik vagy másfél deci

vízzel, émelyítően híg, ízetlen, olyan semmilyen, mint a tervezőasztalon megrajzolt, egyforma allék, az ipusztriális tömbökön kívül nincs egy autentikus szeglete a városnak, a multikulti jólesne, ha érezném bármilyen előnyét, de mi csak kerülgetjük egymást.

Kreis bei mir! – üvölti a középső védő, és a beállós továbbpördül.

Eins wechseln! – dobja be az edző, én meg azt sem tudom, hogy fiú vagyok-e vagy lány, nemhogy azt, hogy eins vagy zwei. Links – mondja valaki, ilyenkor balról kell leszámolni, vagyis pont rám jönne ki a figura, de nem ismerem a mozgásokat, inkább fogalmatlanul továbbpasszolom a lasztit, páran bosszúsan csóválják a fejüket, ebből így nem lesz ötös a szemeszter végén.

Arra gondolok, hogy otthon az ificsapatban edzés végén cicáztunk vagy egyérintőztünk, és az volt a legkifinomultabb taktikai utasítás, hogy elmész szélén, beadod, oszt csók a családnak!

* * *

Max cserediákként érkezett hozzánk még általánosban. Két hétig lakott nálunk, de a szüleim csak három nap után vették észre. Lehet, hogy nem volt egy tipikus német, de azért én atipikusnak sem mondanám. Ő mutatta meg, hogy létezik olyan, hogy német punk, meg hogy az alterzene messze nem angolszász sajátosság. Ärzte, Antlers, Toten Hosen, Einstürzende neubauten – ilyeneket hallgattunk, illetve ő hallgatta, én meg próbáltam be-szuszakolni az addigi, meglehetősen szűkre szabott zenei koordinátarendszerembe.

Sokat füveztünk, ittuk hozzá a szar magyar söröket, és mesélt a piros lámpás negyedekről, persze egy szavát sem hittem, de később kiderült, hogy igazat beszélt, még Braunschweigben is felhúzzák éjszaka a rolókat, kinyílik néhány kapu, és vörös fény árasztja el a kevésbé szerencsés (vagy hát nézőpont kérdése) Bruchstrassét, ahol a közvilágítás is gyérebb, és az ősi mesterséget szó szerint kell érteni, már a középkorban is itt dolgoztak a lányok, ez egész Németország legrégebbi piros lámpás negyede – magyarázza Francois, az egyik srác a WG-ből, aki összeszedte a mellénk beosztott német mentorlánykát, tőle hallotta, miközben épp egymást mentorálgatták.

Mire sikerült jelentkeznem arra a nyomorult Erasmusra, Max elhúzott Szászországból, nem tudtam beugrani hozzá, mert addigra nem volt hozzá, illetve a hozzá már nagyon távol volt attól, amire számítottam, de azalatt a röpke két hét alatt annyira beoltott a német kultúrával, hogy még ez sem

tántorított el. Akkor még nem volt szó WG-ről, franciákról, vállfájdalmakról meg felvizezett kávéról.

A helyi Erasmus Gruppe szervez nekünk egy idegenvezetésnek álcázott kocsmatúrát, röpködnek az egy- meg kéteurós italkuponok, beszélgetni próbálok, de nem hallom a másikat, a lányok nincsenek egyedül, a németek betűrt ingben kimérten beszélgetnek, az olaszok el sem jöttek, én meg hirtelen ott találok magam a csendben szorongó indiaiak között. Egy ismeretlen társasággal továbbállok a következő helyszínre, ahol kvízest van. A pultnál összefutok az egyik kéziszáccal, be van baszva, a szeme csillog, a tekintete zavaros, de úgy tűnik, felismer, elvigyorodik és odahajol a fülemhez, angolul mondja, hogy egész jól játszom ahhoz képest, de nem hallom a végét, hogy mihez képest, vajon ahhoz képest, hogy magyar vagyok, vagy hogy még nem láttam kézilabdát.

Mint egy kétségbeesett szerelmes, részegen felhívom Maxot. A botanikus kert előtt állok, támasztom a biciklit, és a helyi főzde Pilsnerét iszogatom. Errefelé minden városnak van saját főzdeje, még egy ötvenezres egyetemvárosnak is. Mekkora hülyeség már, a méretgazdaságosság egyáltalán nem érvényesül, pedig erről tanulunk az egyetemen, hogy kéne neki, de ez nem felel meg a szabályoknak. Hol az a szenttelen, mérnöki logika, és mit keres itt helyette ez az érthetetlen és hozzáférhetetlen helyi sajátosság? Mintha ez nem is német volna, hanem valami más, fonáknémet. Mi értelme ennek? Hagyjanak már ezzel a baromsággal, most ilyenek vagy nem ilyenek, döntsék el! Hívom is Maxot, csilingel a Messenger, de nem veszi fel, biztos tart még a műszak, csak nehogy megzavarjam, nehogy kirúgják miattam, gyorsan újrahívom párszor, jó sokáig csörgetem azt a faszt. Még a söröm is elfogy közben, ilyen nevetséges háromdecis üvegben adják, fene azt a smucig fajtájukat. Méretgazdaságosság, meg a faszom. Behajítom a sörösüveget a fűvészkertbe, és mivel félek, hogy be van kamerázva, utánamászok. Mint egy igazi német, felveszem az üveget, és sírva leporolom, csak ezután borulok bele bűnbánóan az egyik közeli bokorba.

Feldagadt arccal ér a reggel, a tükörképem homályos, a két karom pedig csupa horzsolás, ki tudja, miféle ritka és egzotikus zárvatermők karmoltak végig az éjszaka. A bringámat is elhagytam, de délutánra valahogy előkerül, ott parkol a WG előtt, nem értem, hogy került vissza, de este, amíg a zuhanyra várok, kiderül, hogy Gupta látta, amint hazafelé minimum kétszer eltanyázok vele, valószínűleg többször is, de ő kettőt látott belőle, aztán felnyalábolt, és besegített a szobámba, de legalább a gatyámat már nem ő húzta le rólam.

A B2-es kurzuson tanuljuk a szavakat. C1-es nyelvvizsgám van, de mivel másnaposan mentem el a szintfelmérőre, megnyertem a B2-es csoportot. Olyan szavakat tanítanak, amiket már ismerek. *Fernweh*. Wie schön! Was für ein Wort! – mondja a tanár, én meg komoly képpel bólogatok. Ebben speciel igaza van, hogy a *Fernweh* az nagyon szép, honvágyat jelent, csak sokkal kifejezőbb. *Távolságfájdalom*. Szinte érzem, ahogy kimondom, a tanár meg persze jó sokszor kimondatja velünk, hogy alaposan begyakoroljuk. Menni fog, mondja. És tényleg.

Edzésről hazafelé Ártét hallgatok, még bennem van a druk, dolgozik az adrenalin, az ilyen gitáros, pörgős, kiabálós zene ahhoz tökéletes. Kicsit már idejétmúlt, de engem nem érdekel. Maxnak írok, hogy kipörgettem a legújabb albumot, a srácok már nem olyanok, mint régen, de azért jólesett. Várom, hogy válaszoljon, de úgysem fog, napi 10 órát melózik a svájci határ mellett, és közben összejött egy elzászi kislánnyal.

Amikor hazaérek és beállok a zuhany alá, bent hagyom a fülesemet, és letesztelem, hogy tényleg vízálló-e: a csempének döntöm a fejemet, és dühödten a lefolyóba üvöltöm az ismerős dalszövegeket, verik a falat a szomszédból, de nem érdekel, már csak a refrén visszhangzik a fejemben.

Péntekenként a legjobb. Délután, mikor vége a harmadik órának, ki megyek a kampusz előtti zöld parkba, és kifekszem a fűbe. Pokróc sem kell, nyugodtan megtehetem, akkora a köztisztaság, hogy még a nyúlzsart is felszedik alólam. Ilyen ez a szászországi idill, a makulátlanul zöld parkban kisállatok cikáznak, évődnek egymással, és mintha csak rajtam gúnyolódának, hogy még a vakítóan giccses idill közepette sincs egy árva lélek sem, akivel szót értenék. Este a kertész megkér, hogy heveredjek arrébb, a locsolórendszer hamarosan bekapcsol. És én azzal szórakozom, hogy nem heveredek arrébb.

Ezúttal is péntek este van, én meg csuromvizesen állok, amikor megszólal a telefonom. Max hív. Azt mondja, megkapta az üzenetemet. Milyen üzenetemet? – kérdezem rosszat sejtve. – Hát a sörgyárasat – mondja, és röhög. Azt mondja, igazam volt, tényleg hülyeség, és hogy már megvette a jegyet, jövő héten tanítási szünet – *Exkursionswoche* –, úgyhogy reméli, ráérek, én meg már tervezem is fejben a hétvégét, talán koncert is lesz a helyi rockkocsmában, valami tribute zenekar, talán *Ärzte*, azt is meg tudnánk nézni. Már ha tényleg jössz – mondom neki, és közben elindulok hazafelé, keresztül a sötét parkon, átvágva a halkán szitáló vízsugarakon.